

В опита да създаде един константен поетов образ, една манипулируема авторова функция, парадигмата търпи провал. Най-стабилната ѝ опозиция *млади – стари* вече издава недостатъчната си гъвкавост, своята неадекватност на реалната посока (разнопосочието) в литературния процес. Отново творчеството на поета – в момента на окончателното си утвърждаване и институционализиране – е видяно като загадка, но не и като решим проблем, като силует, но не и като ясен профил. Така, както е осъществен парадигматичният блян в Яворовата поезия, той определено надхвърля предсказаните възможности за развитие, т.е. простира се извън границите на модела.

„Тая приведена нанапред фигура – сякаш и физически отвърнатата от външния свят“ успява да преломи своя поетически изказ не само според възделенията на парадигмата, но, от своя страна, неотразимо да въздейства върху парадигматичните литературни образци. Оказва се, че функцията е в състояние да префункционализира своя естетически контекст, т.е. тя сама задава, предопределя появата на точно определени авторови функции в по-нататъшното литературно развитие. Именно поради това Яворов е наречен и действително се оказва „възел на кръстосаните пътища в българската лирика“ (Вл. Василев). Метафората „възел“ може да изтълкуваме като изключително динамична точка на едновременност, на застъпване на съвсем различни, противоположни начала – между традиция и авангардно, или – изразено с категориите на парадигмата – между маргиналното, рутинно *вазовско* и централното *ботевско*.

В този смисъл Яворов може да се определи като Големият трансформатор – едновременно на чуждата и на собствената лирическа изказност. Вписан в реда на парадигмата, той не само успява да го преобърне, но и да му придаде физиономичност. Това е едно от обясненията, защо именно „вагнеровските дисонанси“, а не „тихите мелодии“ се превръщат в изходен пункт за българския модернизъм.